

Oponentský posudek odborné úrovně Doc. PhDr. Eduarda Droberjara, PhD. a stanovisko k návrhu na jeho jmenování profesorem

Doc. E. Droberjar patří mezi nejvýznamnější osobnosti archeologického poznání epochy první poloviny 1. tisíciletí po Kristu na území českých zemí a na teritoriu střední Evropy. Bezpochyby se řadí k těm našim badatelům, kteří svým dílem utvářeli v poválečném období profil archeologie doby římské (1. – 4. stol.) a stěhování národů (5. – 6. stol.). Toto konstatování platí zejména s ohledem na jeho všestranné a intenzivní propojování teoretických studií s praktickým terénním výzkumem, s jeho úsilím o analýzu primárních pramenů získaných jak jeho vlastními terénními aktivitami, tak úsilím o zpracování často velkých nálezových souborů (pocházejících především z rozsáhlých pohřebišť, jejichž výzkumy proběhly před mnoha desetiletími či dokonce na počátku minulého století), které jako minimálně zpracovaný pramenný fond čekaly na odborné zhodnocení. Na obecné úrovni právě tento nálezový fond zásadním způsobem přispěl k obohacení současného stavu poznání výše uvedeného období a jeho odborné zpracování umožnilo E. Droberjarovi modifikovat a zpřesnit na archeologickém základě chronologické schéma české protohistorie. V tomto ohledu mělo velký význam jeho dvanáctileté působení v roli kurátora protohistorické sbírky Národního muzea v Praze (1994 – 2005). Tam nastoupil po svém prvním profesionálním působišti v Archeologickém ústavu AV ČR v Brně (1999 – 1994), kde se mimo jiné podílel na zahájení ověřovacích terénních výzkumů dočasných táborů římských vojenských kontingentů z dob Markomanských válek. Ty se tehdy prostřednictvím leteckého průzkumu začalo dařit odhalovat, což přispělo k oživení badatelského zájmu o rozvoj terénních výzkumů směřujících k poznání římsko-germánských vztahů v jejich dotykové zóně severně od dunajské hranice, konkrétně v širší oblasti Mušovska. Vybavuji si, že během působení E. Droberjara v Národním muzeu jsem rámci cvičení k přednáškám o době římské zajížděl s plzeňskými studenty archeologie na exkurzi na jeho pracoviště, kde si studenti mohli detailně prohlédnout rozmanité artefakty včetně římsko-provinciálních importů a za odborného výkladu výrazně obohatit svoje teoretické znalosti z přednášek.

Pozitivně je třeba hodnotit Droberjarův rozsáhlý soubor vědeckých prací publikovaných dosud v řadě českých a zahraničních periodik, sborníků a monografií, jeho vystoupení na mnoha konferencích (a nemalý podíl na organizaci pravidelných mezinárodních setkáních nazvaných *Archeologie barbarů*, resp. na přípravě stejnojmenných sborníků jakožto výstupů z nich) a

zároveň jeho kontinuální snahu o popularizaci výsledků dosažených prací jeho předchůdců (zejm. B. Svobody, V. Sakaře a T. Kolníka), kolegů ze současné generace a jím samotným.

Za nejcennější faktor z dosavadního působení doc. Droberjara v archeologii považují jeho zapojení do pedagogické práce. V posledních patnácti letech vyučoval/vyučuje na třech českých (Hradec Králové, Olomouc, České Budějovice) a dvou zahraničních (Lublin, Opole) univerzitách, což je v prostředí středoevropské archeologie ojedinělý jev. Zejména udivuje šíře kurzů – v několika případech nesouvisejících s jeho odbornou specializací - které na těchto univerzitních pracovištích vyučuje, ocenit je třeba také jeho opakované úsilí o inovace kurzů, přípravu učebních textů, zapojování studentů do terénních výzkumů (v posledních letech zejména jím vedený výzkum v Jevíčku) a grantových projektů.

Z výše popsaných důvodů, podepřených mým průběžným sledováním profesionálního působení doc. Droberjara v oboru archeologie, mohu potvrdit jeho vysokou vědeckou a pedagogickou úroveň. Proto také doporučuji kladné vyřízení návrhu na jeho jmenování profesorem.

V Praze 27. 1. 2020

prof. PhDr. Martin Gojda, CSc., DSc.